

Jezus door de zondares gezalfd

We lezen in Lucas 7:36 het volgende:

Eén der Farizeeën nodigde Hem om bij hem te komen eten; en Hij kwam in het huis van de Farizeeër en ging aanliggen.

Een Farizeeër nodigde Hem om bij hem te komen eten ... Het werd in die tijd als een goed werk beschouwd om rondreizende rabbi's uit te nodigen voor een maaltijd.

Jezus werd ook een keer bij één der hoofden van de Farizeeën uitgenodigd voor een broodmaaltijd lezen we in Lucas 14:1

Jezus, die met tollenaars en zondaars omging, om ze te redden, ging ook met de Farizeeën om, zodat ze zijn woord konden horen om gered te worden.

Jezus ging aanliggen: men lag toen op divans of rustbedden bij de maaltijd, met de voeten naar achteren gestrekt terwijl men steunde op de linkerarm.

37 En zie een vrouw, die in de stad als zondares bekend stond, bemerkte, dat Hij aan tafel was in het huis van de Farizeeër. En zij bracht een albasten kruik met mirre,

De vrouw had Jezus eerder gehoord en de werken gezien die Hij deed, waarin de ontferming van God openbaar werd. In vers 22 van dit hoofdstuk staat:

"op dat ogenblik genas Hij velen van ziekten en plagen en boze geesten en aan vele blinden schonk Hij het gezicht."

Misschien was deze vrouw wel één van die velen geweest, met wie Jezus gebeden heeft. Ze was in ieder geval Jezus zeer

dankbaar want ze bracht een albasten kruik met mirre mee.

Zo'n albasten kruik was gemaakt van doorschijnend, marmerechtig kalksteen. In de kruik zat mirre: een aangenaam geurige, parfumachtige zalf.

38 En zij ging wenende achter Hem staan, bij zijn voeten,

Jezus lag op de rustbank en zij ging achter Hem staan bij zijn voeten, die bij de maaltijd van sandalen waren ontdaan.

en begon met haar tranen zijn voeten nat te maken

Dat nat maken van zijn voeten met haar tranen was tegen haar plan en men zou kunnen zeggen, dat zij door aandoening overmeesterd werd.

en droogde ze af met haar hoofdhaar, en kuste zijn voeten en zalfde ze met de mirre.

Het was een spontaan voorval; het overkwam de vrouw en het overkwam Jezus.

De voetkus was een uiting van eerbied en bij deze vrouw ook van innige liefde.

In vers 44 staat pas dat Jezus zich tot de vrouw wendde. Met andere woorden: Hij had haar opzettelijk enigszins op bescheiden afstand gehouden en daarbij stond ze achter Hem, zoals wij lazen.

39 Toen de Farizeeër, die Hem genodigd had, dat zag, zei hij bij zichzelf: Indien deze de profeet was, zou Hij wel weten, wie en wat deze vrouw is, die Hem aanraakt: dat zij een zondares is.

Geschokt door de handelwijze van deze vrouw, richt Simon, de Farizeeër in zijn gedachten – bij zichzelf – de aanval op Jezus. "Deze man kan de profet niet zijn, want anders zou Hij wel profetisch geweten hebben, wie deze vrouw was.

Mozes had immers in Deut. 18:15 voorspeld: "Een profet uit uw midden, uit uw broeders, zoals ik ben, zal de Here, uw God, u verwekken; naar hem zult gij luisteren."

Wat een profetie van Mozes! Een profet uit uw midden, zoals ik ben. Een profet met hetzelfde vlees en bloed als ik. Een profet die met ons zou kunnen meegevoelen, zoals in Hebr. 4:15 en 16:

Want wij hebben geen hogepriester, die niet kan medevoelen met onze zwakheden, maar een, die in alle dingen op gelijke wijze als wij is verzocht geweest, doch zonder te zondigen.

Op gelijke wijze als wij werd Jezus verzocht, en zo vaak als wij verzocht worden, komt dat voort uit de zuiging en verlokking van onze eigen begeerte. Maar pas als de begeerte bevrucht is, baart zij zonde en dat is bij Jezus nooit gebeurd.

Laten wij daarom met vrijmoedigheid toegaan tot de troon der genade, opdat wij barmhartigheid ontvangen en genade vinden om hulp te verkrijgen te gelegener tijd.

Men kan zeggen: als iemand gezondigd heeft, en heeft berouw, dan kan hij vergevende genade krijgen maar er is ook genade om hulp te verkrijgen te gelegener tijd, dus voordat men tot zonde zou komen en die hulp is voorhanden als wij met

vrijmoedigheid toegaan tot de troon der genade.

We gaan verder met Lucas 7:40 waar Jezus zich tot Simon, de Farizeeër richt nadat deze zijn twijfels in zijn gedachten uitte of Jezus wel de profet was of niet.

40 En Jezus antwoordde en zeide tot hem:

Jezus antwoordde op de verborgen gedachten van Simon. Hij kende die gedachten. Hij was dus wel de profet!

Simon, Ik heb u iets te zeggen. Hij zeide: Meester, zeg het. Jezus gebruikt hier voor het eerst de naam van de Farizeeër om iets persoonlijks tegen hem te zeggen en komt met een eenvoudig voorbeeld en een eenvoudige vraag:

41 Een schuldeiser had twee schuldenaars. De een was hem vijfhonderd schellingen schuldig, de ander vijftig

Een schelling was het dagloon van een arbeider zoals we in Mt. 20:2 lezen. Dat schuld werd vrijgescholden was iets ongebruikelijks. 500 schellingen was dus een boel geld en 50 schelling ook namelijk 1 ½ maandsalaris van een arbeider.

42 Toen zij niet konden betalen, schonk hij het hun beiden. Wie van hen zal hem dan het meest liefhebben?

43 Simon antwoordde en zeide: Ik onderstel, hij, aan wie hij het meeste geschonken heeft. Hij zeide tot hem: Gij hebt juist geoordeeld.

Ik onderstel ... daaruit klinkt voorzichtigheid en terughoudendheid. Hij is er bang voor in de val te worden gelokt.

De gelijkenis spits zich toe op het punt van liefhebben. Wie zal het meest liefhebben? En Simon geeft het juiste antwoord; hij heeft deze zaak juist beoordeeld en de juiste conclusie getrokken.

44 En Zich naar de vrouw wendende, zeide Hij tot Simon: Ziet gij deze vrouw? Ik ben in uw huis gekomen; water voor mijn voeten hebt gij Mij niet gegeven, maar zij heeft met tranen mijn voeten nat gemaakt en ze met haar haren afgedroogd.

Nu pas wend Jezus zich naar de vrouw en ging toen tot Simon spreken: Hij stelt stuk voor stuk de gereserveerdheid van Simon tegenover het liefdebetoon van de vrouw.

water voor mijn voeten hebt gij Mij niet gegeven. Dat was in die tijd gebruikelijk voor wie op reis was geweest. We lezen b.v. in Genesis 18:4 dat Abraham tegen zijn gasten zegt:

Laat toch een weinig water gehaald worden, en wast uw voeten en vlijt u neder onder de boom.

En dan gaat Jezus verder tegen Simon:
45 Een kus hebt gij Mij niet gegeven, maar zij heeft, van dat Ik binnengekomen ben, niet opgehouden mijn voeten te kussen.

Het was een gebruikelijk welkom, om gasten een kus te geven. Maar Simon had Jezus op een gereserveerde manier welkom geheten.

Als we zien in het oude testament, hoe Mozes zijn schoonvader begroette, dan zien we hoe Mozes ook met zijn schoonvader hoffelijk om ging:

In Exodus 18:7 staat:

"Daarop ging Mozes zijn schoonvader tegemoet, boog zich voor hem neer en kustte hem; zij vroegen naar elkaanders welstand en gingen naar de tent. "

En weer gaat Jezus verder in vers 46 *Met olie hebt gij mijn hoofd niet gezalfd, maar zij heeft met mirre mijn voeten gezalfd.*

Ook het zalven van olie bij de gasten was een teken van genegenheid en vreugde, zoals ook in Psalm 23 staat: "gij zalfst mijn hoofd met olie, mijn beker vloeit over."

Maar Simon had dit verzuimd bij Jezus. Tegenover de gereserveerdheid van Simon staat weer het liefdebetoon van de vrouw: zij zalfde de voeten van Jezus met mirre.

47 Daarom zeg Ik u: Haar zonden zijn haar vergeven, al waren zij vele, want zij betoonde veel liefde; maar wie weinig vergeven wordt, die betoont weinig liefde.

Uit haar daden blijkt de dankbaarheid en de liefde die zij voor Jezus betoont. Ze wist het: mij is veel vergeven en dat besef was de betoning van veel liefde.

48 En Hij zeide tot haar: Uw zonden zijn u vergeven.

Tot nog toe had Jezus alleen over haar gesproken maar nu richt Hij zich tot haar en Jezus sprak zijn machtswoord: *Uw zonden zijn u vergeven.*

49 En die met Hem aan tafel waren, begonnen bij zichzelf te zeggen: Wie is deze, dat Hij zelfs de zonden vergeeft?

Ja, wie is deze. Immers – zo dachten ze – wie kan zonden vergeven dan God alleen. Maar dat was en is dat is Hij, want in Joh. 10:30 "Ik en de Vader zijn Eén!"

50 En Hij zeide tot de vrouw: Uw geloof heeft u behouden, ga heen in vrede!

Haar geloof in Jezus redt haar van het oordeel Gods, wat ze door haar zonden over zich had gebracht. *Ga heen in vrede!*
Het is nu goed; ga heen in vrede.

En nu een vraag aan ons: is ons weinig of veel vergeven? Het juiste antwoord zal zijn, dat ons veel vergeven is. Dat zal dan inhouden, dat wij veel liefde betonen. In de eerste plaats aan Jezus.

Heeft Hij die liefde van u ook ervaren? Hebben wij Hem van harte en innig lief?

Wie veel vergeven is, betoont ook veel liefde. Ook liefde aan onze naaste, in de eerste plaats die in onze directe omgeving. Onze man of vrouw, kinderen en geloofsvrienden.

In Mattheus 6:12 staan enkele opmerkelijke woorden van Jezus:

En vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren ...

En dan in vers 14: *Want indien gij de mensen hun overtredingen vergeeft, zal uw hemelse Vader ook u vergeven; maar indien gij de mensen niet vergeeft, zal ook uw Vader uw overtredingen niet vergeven.*

Weer een vraag: dus God vergeeft ons niet, als wij de ander niet vergeven?

Nee, dan vergeeft God ons niet. Moet de ander eerst erkennen dat hij of zij fout is geweest en ons om vergeving vragen, willen wij de ander vergeven?

Nee, het gaat er om, dat wij terstond hem of haar het kwaad niet toerekenen, zoals in 1 Cor. 13:5 staat: *De liefde rekent het kwade niet toe.*

Dat deed ook Stefanus (Handelingen 7:54-60). Hij hield zijn hart rein van bitterheid en bad onder een regen van stenen, die op hem neerdaalde: *Here, reken hun deze zonde niet toe.*

Laten we Jezus navolgen die (1 Petrus 2:23) ... als Hij leed niet dreigde, maar het overgaf aan Hem, die rechtvaardig oordeelt.

Er staat in Psalm 86:5 dat God goed is en gaarne vergeeft. En zó willen ook wij handelen: goed doen en gaarne vergeven.

Tot slot lezen we in Marcus 14:9 waar Jezus van de vrouw, die Hem gezalfd heeft zegt:

Voorwaar, Ik zeg u, overal waar het evangelie verkondigd zal worden, over de gehele wereld, zal ook tot haar gedachtenis gesproken worden van wat zij gedaan heeft.

Wij zien heden ten dage, dat deze woorden opmerkelijk in vervulling zijn gegaan.

Volgens het Zwitsers bijbelgenootschap is de bijbel nu in 451 talen vertaald.